

[Skjerbæk.]

Til § 266 b, som handler om „den, der ved Udspredelse af falske Rygter eller Beskyldninger forfølger eller ophidses til Had mod en Gruppe af den danske Befolkning paa Grund af dens Tro, Afstamning eller Statsborgerforhold“, skal jeg sige følgende: Jeg gad vide, om man ikke, hvis man skal have en Bestemmelse af den Art, skulde affatte den saadan, at ogsaa Ophidselse paa anden Maade end netop ved Udspredelse af falske Rygter eller Beskyldninger kunde rammes. Det er jo muligt, at der er andre Bestemmelser i Straffeloven, der i saadanne Tilfælde kan komme til anvendelse, men man kan i alt Fald meget vel agitere imod en bestemt Befolkningsdel, saadan som det er beskrevet her, uden just at benytte falske Rygter eller Beskyldninger.

§ 267 a er ligeledes ændret i Landstinget, og som den nu er begrænset, har den jo en noget anden Karakter end i det oprindelige Forslag. Den er nu begrænset til det Tilfælde, at der fremsættes Udtalelser, „der indeholder en usandfærdig Sigtelse mod en anden for Forhold, der, hvis den var sand, vilde gøre denne uværdig til at beklæde offentlige Hverv“ — og saa har man formuleret Resten af Paragraffen saaledes, at der skal ikke „ved Afgørelsen af Skyldspørgsmaalet eller ved Straffens Fastsættelse kunne tages Hensyn til Paastand om, at den i Samfundet i Almindelighed gældende Vurdering af Sigtelsens Utilbørlighed ikke skal finde Anvendelse“. Det er efter min Opfattelse noget kunstigt formuleret. Jeg tror nemlig ikke, at man, hvordan man saa vrider Ordene, kan komme uden om, at der i de forskellige Kredse af Samfundet kan være Forskel paa, hvad man kan sige ustraffet. Det er oftere sagt, at dette var en Bestemmelse, der kun angik Politikere, men jeg er ganske sikker paa, at der kan findes visse Kredse, hvor man har en Slags Frisprog, som man ikke uden videre kan se bort fra, hvis der skulde hænde det, at de paagældende blev mindre gode Venner og der kom en Sag ud af det.

Ligesom Tilfældet var med § 263, undrer jeg mig over, at man i § 269 har indføjet Ordene „aabenbar Almeninteresse“ i Stedet for at nøjes med Ordet „Almeninteresse“.

Med Hensyn til § 275 a mener jeg ligesom Rigsadvokaten, at en Bestemmelse, der gaar ud paa, at „Sager, hvorunder der gøres Ansvar gældende . . . bør fremmes med størst mulig Hurtighed“, hører ikke

hjemme i Straffeloven, men derimod i Retsplejeloven.

Jeg har nu haft Lejlighed til at sige noget om en hel Del af de Bestemmelser, der er foreslaet her, og som det tidligere er udtalt under denne Forhandling, er der i Forslaget noget, men kan tiltræde, og andet, som man ikke kan tiltræde. Det, som er mest foruroligende for mit Parti og mig, er den Tendens, der er til at skærpe Ansvaret over for Pressen og begrænse Ytringsfriheden. Jeg kan henvise til den som Bilag til Landstingsudvalgets Betænkning trykte Henvendelse fra Danske Dagblades Fællesrepræsentation. Der er naturligvis paa en Række Punkter af Justitsministeren taget Hensyn til denne Henvendelse, men jeg har forstaaet, at der vedblivende er en Usikkerhed til Stede, og hvis der nedsættes et Udvalg om Forslaget her i Folketinget, vil der vel ogsaa være Anledning til at faa en fornyet Udtalelse fra de Organisationer, der repræsenterer Pressen, for at faa klaret, om Lovforslaget, som det nu foreligger, er saadan, at den hæderlige og anstændige Presse mener, at den har rimelige Kaar at arbejde under.

Der er i en Mindretalsudtalelse, som slutter sig til den Udtalelse, jeg her har nævnt, udtalt af Hr. H. P. Sørensen: „Mindretallet er af den Formening, at der ikke tiltrænges Skærper over for den politiske Dagspresse, som har ført det danske Folks politiske Kamp i snart 90 Aar, og beder derfor Udvalget forstaa dets grundlæggende Synspunkt, som er dette: At Pressefriheden og Ytringsfriheden i Almindelighed bør ikke begrænses, det er Udskejelserne, Misbrugene, som bør forhindres og straffes.“ En saadan Udtalelse som Overskrift over Lovforslaget kan jeg for mit Vedkommende godt tiltræde, men Spørgsmaalet er saa bare, om man har haft den tilstrækkeligt heldige Haand til at udforme Bestemmelserne rigtigt i Forslaget, saadan som det foreligger.

Jeg maa foreløbig nære betydelig Tvivl i saa Henseende, og jeg kan ikke paa nærværende Tidspunkt sige noget om, hvorvidt Det konservative Folkeparti vil kunne gaa med til Lovforslaget. Vi kan i hvert Fald ikke gøre det, uden at Lovforslaget har været Genstand for en grundig og indgaaende Udvalgsbehandling.

Nøhr: Da mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Steen, paa Grund af Sygdom ikke kan varetage sit Ordførerskab ved denne Lejlighed, skal jeg paa mit